

Mike Lowe
in rolul lui Johnnie

Romanii si teatrul

Tulburatoare, complexa si emotionanta, piesa sud-africanului Athol Fugard a insemnat debutul regizoral al lui George Tudor pe scenele teatrale ale Noii Zeelande. Dincolo de mandria si bucuria de a vedea la lucru romani, pentru noi a aparut si prilejul de a prezenta cronica in sine, semnificatia actului artistic, mesajul, concluziile seci si ceea ce au vazut altii in piesa regizata de George. (Cristi Dumitrache)

Tocmai pentru ca este subiectiva, opinia noastra nu este chiar indicata drept reper critic. Demers artistic interesant, piesa recreaza furibund atmosfera si sarmul specifice

Aficii de Sud, parfumand respirabilul cu un puternic accent transvaalic, dar si cu influente romanesti.

Un sunet obsesiv, de trenuri care vin si pleaca, ascunzand in ele bucuria revederii si nesansa pierderilor ireparabile.

Sunet familiar, de tip TacheIankeCadarian. Decor interesant, opera unui alt roman, o Mihaela David aflata in plina inspiratie, a propus o scena foarte bine inchezata, cu o recuzita specifica pieselor moderne, motiv pentru care si critica a reactionat rapid, dar si pe nedrept, in opinia noastra.

Astfel, Shannon Huse a atacat voalat punerea in scena a piesei motivand de-a dreptul lipsit de forma si continut ca "vibrantele texte Fugardiene evoca aromele, locurile si sunetele din Port Elizabeth pe cand luminile si designul suporta foarte putin aceste idei.

Abordarea naturalistica (sic!) creaza o camera saracacioasa, care poate fi la fel oriunde in lume, si care nu da indicii despre viata familiei ce traieste aici. Un design care ar fi explorat claustrofobica natura a acestei familii disfunctionale ar fi fost mult mai efectiv."

Atacuri subtirele, pierdute in rautatea specifica tagmei, in conditiile in care jocurile de lumini au pus accentul excelent pe momentele cheie, iar camera <mare> aratat pe alocuri aglomerata, in sensul bun al cuvantului, nicidecum lipsita de elemente-metafora.

Revenind la piesa, aceasta s-a bucurat de succesul salii (mai important dealtfel decat comentariul... specialistilor), fiind un excelent debut pentru cei doi romani in complicata si ermetica lume teatrala kiwi.

Beneficiind de o super-distributie cu Mike Lowe si Alison Hofer intr-o forma artistica de zile mari, regizorul George Tudor si-a instalat linistit ideile pe scheletul unor nefericite traiuri, create armonios si elaborat de un autor dominat de dorinti si furii ale pacientilor sai

complexati: Johnnie si Hester.

Rezultatul: o piesa alerta, solida, interesanta, cu o buna participare din partea publicului, un act teatral pe care il recomandam cu caldura tuturor cititorilor.

"... Fugard este cel mai titrat
autor de teatru, aflat inca
in activitate"

Time Magazine, 1985

■ George Tudor, regizor "Hello and goodbye"

A absolvit Facultatea de Management in Afaceri din cadrul Universitatii din Brasov si a primit Premiul pentru "Cel mai bun actor brasovean" in anul 1986. A lucrat atat ca regizor cat si ca producator in teatru, film si in televiziune, in Romania, Europa si acum si in Noua Zeelanda. S-a intors la vechea dragoste: teatrul si a facut-o foarte bine!

Frumusetile Coromandelului

Daca nu ati ajuns inca in Parcul National Coromandel, nu este cazul sa disperati. Aveti oportunitatea de a merge oriunde doriti, in special in aceasta zona binecuvantata cu super frumuseti ale naturii. Sunteti in Insula de Nord a Noii Zeelande, iar peninsula nu o ia din loc. Va trebuie doar o zi libera, o harta a zonei, un plin de benzina, ingredientele unui picnic de neuitat, un binoclu si un aparat foto. **(A.D./C.D.)**

Kennedy Bay

plaja si loc de belvedere in nordul Coromandelului, in cea mai frumoasa zona a parcului.

COASTA VESTICA: INTRE THAMES SI COROMANDEL TOWN

Coromandel National Park este renumit in intreaga lume pentru frumusetea sa extraordinara. Dar ce e atat de frumos si de nemaipomenit nu este peisajul in ansamblu (pe care il putem gasi oriunde in Noua Zeelanda), ci

atractivitatea deosebita a drumului. Daca va hotarati sa plecati spre inima rezervatiei pe coasta vestica, soseaua absolut perfecta se intinde ca in palma, serpuind pe malul oceanului. Ajungand in micutul orasel Thames, sa spunem ca, alaturi de Coromandel Town, Whitianga si Tairua, reprezinta nucleul populatiei Peninsulei ce insumeaza aproximativ 25.000 de suflete. Principala activitate fiind turismul, populatia oraselor pe care le intalnim pe parcursul excursiei noastre este pregatita sa asigure servicii ca la carte unui numar de vizitatori de 10 ori mai mare, cu putin peste 250.000 de turisti anual. Tinand coasta vestica ajungem in orasul Coromandel, centrul de necontestat al Peninsulei si punctul de intrare in Parcul Forestier. Orasul in sine nu este atat de spectaculos cum poate se asteapta turistii, doar ca are aerul unei statiuni de vacanta. Aici gasiti de toate pentru toti: spatii de cazare, posibilitati de distractie, posta, consiliu local si stadion, farmacii, aprozare, cofetarii,

toate tipurile de magazine si, in special, mici buticuri cu tot felul de obiecte de artizanat si amintiri. Acesta este locul de unde puteti achizitiona chiar si mici cadouri pentru rudele si prieteni, cei care nu au auzit de Coromandel decat la Olimpiadele de Geografie (faza pe tara!) sau din filmele documentare.

MOEHAU RANGE, KENNEDY BAY SI HOT WATER BEACH

Depasind si acest punct se poate urca pana in nordul extrem al peninsulei, dar atentie, in jurul Moehau Range exista doar drum forestier, pe care de asemenea se poate ajunge pe coasta estica. Avantajul acestuia din urma este incredibila priveliste pe care ti-o ofera din punctul cel mai inalt al parcului. Se trece apoi de splendidul Kennedy Bay, pana la alte puncte de atractie maxima, Cooks Beach, oraselul Whitianga si celebra Hot Water Beach, plaja cu ape termale fierbinti, datorate in principal supapelor de aerisire ale celor cativa vulcani submarini din apropierea coastei. Dupa o scurta sedere aici ne suim din nou in masina si pornim spre iesirea din Parcul National, oraselul Tairua.

"Va trebuie doar o zi libera, o harta, un plin de benzina, ingredientele unui picnic, un binoclu si un aparat foto..."

SPRE TAUPO LAKE, PRIN TAIRUA

Daca vi s-a facut foame si proviziile din cos s-au terminat, nu disperati, aici se pot servi celebrii "fish-and-chips" kiwioti. Tot aici va sfatuim sa faceti si ultimele fotografii pentru colectia dvs. personala. Iar daca va decideti sa va incheiati ziua in modul cel mai glorios cu putinta puteti abate putin itinerariul spre Lacul Taupo, o zona-tip Coromandel, la scara mai mica, cu drumul serpuind superb pe malul apei.

-CONTINUARE IN PAGINA 3-

Secundele noptii din netimp

Acolo unde, acum 150 de ani, triburile cele mai razboinice isi tineau seminarele si conferintele, dezbatand problema consumului de carne sarata. Din fericire, acum nu se mai pot gasi pe malurile sale decat imperialele lebede negre, pizzerii si baruri, o companie de elicoptere dar si una pentru barci de agrement.

ROTORUA, WAITOMO CAVES, HAMILTON SI AUCKLAND

De la Taupo ajungem in orasul Rotorua, langa care se afla o zona cu mofete, izbucuri si izvoare cu ape termale. Daca suportati mirosul de oua clocite puteti vizita zona pe indelete. Daca excursia este de o zi, lasati pe altadata si porniti spre casa pe ultima etapa, spre Waitomo Caves si Hamilton. In pesteri va veti intalni cu viermele-licurici, specie endemica ce emite o lumina vie pentru a-si captura hrana. Hamiltonul poate fi vazut din fuga masinii, pentru ca este deja seara si trebuie sa ajungem acasa, dupa o calatorie in care speram sa va fi simtit foarte bine.

Cirs meit!

Voi relua aici cateva dintre articolele de sport pe care le-am publicat in Romania. Voi incepe cu un articol din 4 Mai 2000 (publicat in cotidianul Ultima Ora, rubrica Sut si Gol) in care protestam impotriva blaturilor care se petreceau la ora aceea in Divizia A de fotbal.

Fusese o iarna grea, cu un frig ascutit si patrunzator, care taia respiratia si te facea sa tanjesti dupa culoarea verde a primaverii. Fulgii mari si reci strapungeau pielea ca niste cutite de gheata implantate in versuri nerostite inca de poetii primaverii.

Copiii uitasera de minge si petreceau timpul ramas pana la sarbatori jucand tontoroii pe derdelus si imprejurul sau. Marcau vremea scursa pana la sosirea Craciunului, construind planuri pentru superbe sarbatori si privind cu jind la muraturile din camera.

Fotbalul era departe, la fel ca verdele crud al ierbii de la marginea padurii de stejar. Unde, daca ai noroc, vezi alergandu-se prin secundele noptii atarnate in netimp creaturile intunericii, mistreti fiorosi, hamesiti, haitosi.

A trecut si vremea de distractie, mierea bucatelor de-acasa s-a intepenit in fagure, primavara a pornit sa-si arate minunile. Se aproia vremea de minge. Era soare in crestetul nins al muntelui si mirosea a boboci de spaima. Pentru gandurile neatinsse si visele rostite in fata candelii aprinse. Plaiurile s-au umplut din nou cu copii care alergau „basica”, vesel si respirand greoi, fericirea de a se intrece.

Era o intrecere si o incrancenare pe terenul de iarba dreptunghiular, incat oamenii mari se bucurau alaturi de odrasle pentru zumzaiala si pasiune, victorie sau infrangere. Azi-asa, maine-asa, copiii au crescut, s-au inscris la diverse echipe, au devenit adversari. Parintii, vazand zbuciumul lor, s-au gandit sa regizeze pe ici-pe colo, cate o partida. Ca sa nu se mai omoare ei atata cu antrenatu', cu ruptu' picioarelor pe nimic, sa fie fericiti si ei si privitoru'. Azi voi, maine noi, poimaine ambiidoi (birrr-birrr!).

Baietii s-au suparat prima, si-a doua, si-a treia oara. Da' le-a trecut iute. Se-nvatasera, era mai simplu asa. Uneori trebuia sa alergi mai mult, alteori mai putin. Mai rar, apoi mai des, in final constant, isi puneau problema cu cine, cum si cat de cinstit sa joace urmatorul meci.

Pana cand, de Sfintele Sarbatori de Pasti, li s-a aratat un inger deasupra stadionului, prin (sa zicem) minutul 75. Le-a luat mingea si a inceput sa-i certe. Le-a spus ca hotia are chip de hiena ametita si loveste mereu, cand nu te astepti, intorcandu-se impotriva-ti. Ca doar bicsnicii, nevolnicii si idiotii pot crede intr-o fantasma, intr-o victorie din afara terenului, fara aport de ghete, crampoane si sudoare. Ca doar niste smintiti i-au invatat sa-si bata joc de o intrecere unde esti mai barbat daca termini meciul invins dar cinstit, decat invingator dar cu dubii.

Atunci, ascultand ingerul, baietii au jucat un meci curat, ca odinioara pe strada copilariei, chiuind de bucurie, alergand vesel, obosind de-atata minune. Si sorbind apa de cismea. Zorind s-ajunga in tribuna si sa-si ia la rost parintii care le furasera jocul.

De fotbal.

(C.D.)

**Paginile
romanesti**
pot fi solicitate
la adresa
de email
george3000@xtra.co.nz

■ GER SI ARSITA IN 2005

Cea mai scazuta temperatura din Bucuresti a fost inregistrata in data de 2.03.2005: -19,9 C. Precedentul record, de -18,8 C, s-a inregistrat pe 2 martie 1932. In tara, cea mai joasa temperatura a fost de - 31,4 C la Intorsura Buzaului, pe data de 9 martie 1952. Va dati seama ce friguri? Si asta in timp ce noi ne relaxam la plaja! Daca totul o sa fie asa cum ne ameninta baietii de la meteo, vara lui 2005 va fi cea mai grea din ultimii 35 de ani, cu seceta si calduri de peste 40 de grade Celsius si furtuni violente!

STEAUA MAGICA

An excelent pentru Steaua Bucuresti, cea mai titrata echipa din fotbalul romanesc. Dupa o superba calificare in optimile de finala ale Cupei UEFA, obtinuta in dauna Valenciei (cea mai buna echipa din lume in anul 2004 si detinatoarea trofeului) a

urmat eliminarea de catre Villareal cu scorul general de 2-0. Steaua a triumfat si in competitia interna, devansand rivala Dinamo cu un punct, castigand cel de-al 22-lea titlu de campioana a Romaniei din istoria clubului.

FESTIVALUL THAI 2005

Festivalul Thailandez 2005 s-a desfasurat anul acesta in parcul Mt. Roskill din Auckland.

In fapt a fost un excelent prilej pentru credinciosii budhisti de a sarbatori impreuna (si la iarba verde) sosirea Noului An.

Atmosfera a fost una relaxata, dansurile si cantecele traditionale oferind o puternica nota de autenticitate si exotism acestui eveniment inedit.

Peste tot si toate, concluzia care se trage este una foarte simpla: thailandezii seamana mult cu romanii pentru ca stiu sa se distreze. Mancare, bautura, muzica si dans, miros de mancare, muzica, veselie si multa-multa galagie.

PASIFIKA

Festivalul de anul acesta s-a desfasurat intre 10 si 12 Martie 2005, in zona stadionului WESTERN SPRINGS din nord-vestul Aucklandului, un loc devenit deja traditional pentru fanii manifestarii.

Reprezentanti ai populatiei originare din Pacificul de Sud si-au dat intalnire cu neo-zeelandezii la cea mai importanta manifestare pacifica a anului.

Conform estimarilor organizatorilor, la festival au participat peste 250.000 de oameni, record absolut pentru Pasifika. Samoa, Fiji, Tonga, Kiribati, Niue, Tokelau, Niu Sila, Insulele Cook si Vanuatu au fost bine reprezentate, atmosfera fiind una de sarbatoare campeneasca, asemanatoare celei din iarmarocurile romanesti.

Dincolo de aerul de relaxare generala am cautat, asa cum ii sta bine romanului carcotas plusuri si minusuri in organizare si desfasurare. Cateva dintre greseli au generat incidente la nivel diplomatic, altele au sfidat legile fizicii, dar cele mai multe s-au incadrat in categoria erorilor care "humanum est", inerente in organizarea unui asemenea tip de eveniment.

Fara indoiala, unul dintre cele mai mari pe care le gazduieste Aucklandul si care suscita un masiv interes din partea kiwiotilor. Si nu numai din a lor!

"Kia ora! Talofa Lava! Malo e lelei! Ni sa bula vinaka! Kia orana! Fakalofa lahi atu! Kam na Mauri! Taloha Ni!" iata cateva dintre formulele de salut pe care le-am auzit la festival, cutreierand parcul si vizitand "satele" fiecarei tari participante.

Iar daca este sa enumeram si cateva dintre plusuri, iata-le: interesant si exotic, asezare inspirata si semnalizari super.

De cealalta parte, la capitolul minusuri, mai mult de un rand: lipsa coordonarii programelor artistice si haos in ceea ce priveste alegerea celor mai potrivite numere de muzica si dans, angajarea unor ilustri neica-nimeni drept cantareti (un fel de "bau-bau" dotati cu microfoane si auditoriu), lipsa de publicitate (prea putine spoturi la radio si tv, probabil din economie) si voluntariat cat cuprinde (cu lipsa de interes specifica serviciului neplatit).

In concluzie, Pasifika a fost un eveniment interesant dar careia nu ii acordam pentru organizare decat nota 7.

(A.D./C.D.)

Redactia:

Adina si Cristi
Dumitrache,
Auckland,
Noua Zeelanda